

CHÚA NHẬT XX THƯỜNG NIÊN

NĂM A

I. ĐỌC TIN MỪNG: Mt 15,21-28

Đức Giê-su lui về miền Tia và Xi-đôn, thì này có một người đàn bà Ca-na-an, ở miền ấy đi ra, kêu lên rằng: "Lạy Ngài là con vua Đa-vít, xin rủ lòng thương tôi! Đứa con gái tôi bị quỷ ám khổ sở lắm!" Nhưng Người không đáp lại một lời.

Người đáp: "Thầy chỉ được sai đến với những con chiên lạc của nhà Ít-ra-en mà thôi." Bà ấy đến bái lạy mà thưa Người rằng: "Lạy Ngài, xin cứu giúp tôi!" Người đáp: "Không nên lấy bánh dành cho con cái mà ném cho lũ chó con." Bà ấy nói: "Thưa Ngài, đúng thế, nhưng mà lũ chó con cũng được ăn những mảnh vụn trên bàn chủ rơi xuống." Bấy giờ Đức Giê-su đáp: "Này bà, lòng tin của bà mạnh thật. Bà muốn sao thì sẽ được vậy." Từ giờ đó, con gái bà được khỏi.

II. SUY NIỆM

"SỰ CHIẾN THẮNG CỦA ĐỨC TIN"

Bài Tin Mừng hôm nay kể việc Chúa Giê-su mở rộng việc truyền giáo xuống miền duyên hải - địa hạt Tyrô và Sidôn. Tại đây, Người gặp một người đàn bà ngoại giáo đến xin người trừ quỷ cho con gái của bà. Cuộc đối thoại và việc chữa lành trong câu chuyện làm nổi bật lên hai đặc tính: Niềm tin và ơn cứu độ phổ quát:

1. Sự thử thách niềm tin

Trước sự cầu xin của người đàn bà ngoại giáo (không thuộc Do-thái giáo), câu trả lời đầu tiên của Chúa Giê-su nghe có vẻ nặng nề và miệt thị, nhưng cũng qua đó cho thấy niềm tin của người đàn bà rất mạnh vượt lên trên mọi ngăn cách tôn giáo, sự kỳ thị và có thể cả sự khinh khi.

"Phải để cho con cái ăn no trước đã, vì không được lấy bánh dành cho con cái mà ném cho chó con." Câu nói này có vẻ mang dáng dấp của một sự khinh miệt và xúc phạm danh dự (điều này chúng ta sẽ bàn sau), nhưng thật không ngờ người đàn bà không nao núng theo tính tự ái mà còn thân thưa: "Thưa Ngài, đúng thế, nhưng chó con ở dưới gầm bàn lại được ăn những mảnh vụn của đám trẻ con." Trước đức tin cao độ như thế, Chúa Giê-su đành chào thua mà ban cho bà điều bà xin. Bà tin lòng thương xót của Chúa bao la, chắc chắn cũng vượt ra bên ngoài dân Do-thái, nên bà có thể hưởng được những mảnh vụn lòng thương xót của Thiên Chúa. Thiên Chúa thương yêu mọi người, muốn cứu rỗi mọi người. Lòng tin khiêm tốn bền vững của con người càng chiếm được tình yêu và ơn cứu rỗi của Chúa.

Lại nữa, xác tín mạnh mẽ vào quyền năng và vào lòng tốt của Chúa Giê-su, cùng với tình yêu mãnh liệt đối với đứa con gái khốn khổ, chính là những yếu tố chính yếu làm cho người đàn bà ngoại giáo thành công trong lời cầu nguyện tha thiết của mình.

Chúng ta cũng thế, trong cầu nguyện, nhiều lần chúng ta cũng cảm nhận như Chúa từ chối, nên rất cần sự kiên trì tin tưởng và tu luyện đức tin mình được vững chắc. Càng gặp khó khăn đức tin của chúng ta càng lớn lên, càng sâu sắc và giàu kinh nghiệm. Càng gặp khó khăn trong đời sống, đức tin của chúng ta càng có giá trị khi ta một mực trung thành với Chúa, đức tin của chúng ta sẽ rạng rỡ trước mặt mọi người, và trước mặt Thiên Chúa.

2. Ơn cứu độ phổ quát.

Trở lại với vấn đề ở trên: Liệu câu nói của Chúa Giê-su có mang tính miệt thị không?

Sứ mạng của Chúa Giê-su được khẳng định từ đầu là ưu tiên tìm kiếm con chiên lạc nhà Israel trước: *“Thầy chỉ được sai đến cứu những con chiên lạc nhà Israel mà thôi”*. Cũng như Chúa đã chỉ thị khi sai nhóm mười hai *“Anh em đừng đi về phía các dân ngoại, cũng đừng vào thành nào của dân Samaria. Tốt hơn, là hãy đến với các con chiên lạc nhà Israel”* (Mt 10, 5-6). Mãi cho đến thời các Tông Đồ, chính thánh Phêrô vẫn không dám đến với dân ngoại sau khi nhận được thị kiến về cái khăn buộc túm bốn góc chứa đầy những răn rết bọ cạp mà Chúa bảo thánh nhân làm thịt mà ăn (x. Tđcv 10,9-16). Thánh Phaolô và Barnaba cũng từng khẳng định sứ mạng này (x. Tđcv 13,46-47). Đây là chương trình của Thiên Chúa qui tụ dân Israel trước rồi mới đến muôn dân thiên hạ. Vì thế, câu nói của Chúa Giê-su: *“Không được lấy bánh dành cho con cái mà ném cho chó con”* không thể giải thích đó là dấu hiệu thị sự khinh miệt của Người đối với người khác đạo; đúng hơn, Chúa muốn mọi người đừng quên ưu thế của người Do-thái trong việc thừa hưởng ơn cứu độ, bởi vì Thiên Chúa đã chọn cha ông họ và muốn tỏ lòng trung thành với cha ông họ. Người Do-thái *được ưu tiên*, chứ không phải là những *người duy nhất* được hưởng ơn cứu độ; vì thế, dù quan tâm săn sóc người Do-thái nhiều đến đâu, Chúa Giê-su cũng không để trở thành vật sở hữu độc quyền của họ, Người vẫn có tự do bày tỏ tình thương đối với người khác.

Tuy vậy tấm lòng của Chúa Giê-su vẫn hằng rộng mở trước lời cầu xin của người dân ngoại như viên đại đội trưởng thành Caphanaum và người đàn bà ngoại giáo miền Tyrô. Họ là hoa quả đầu mùa sứ điệp của Người, sau đó các môn đệ Người sẽ tiếp nối để mở rộng cửa tiếp đón muôn dân nước vào Nước Trời. Có thể nói, khi người đàn bà ngoại giáo với niềm tin mãnh liệt vượt qua cả sự ngăn cách tôn giáo và sự kỳ thị dân tộc để đến với Chúa, thì Chúa Giê-su cũng sẵn sàng vượt qua sứ mạng ban đầu để đến với bà và chữa lành cho con gái bà.

Sự từ chối bên ngoài của Đức Giê-su đối với lời cầu xin của người đàn bà ngoại giáo mang ý nghĩa như là một sự mạc khải trong chương trình cứu độ của Thiên Chúa: chính lòng tin làm cho con người trở thành “con cái” thay vì là “chó con” và đáng được hưởng tất cả những lời hứa dành cho Abraham và dòng dõi người. Chính sự xem ra từ chối của Chúa Giê-su lại là dịp để người đàn bà đi từ chỗ chấp nhận chỉ là “chó con” đến chỗ được hưởng ân huệ dành cho “con cái” nhờ lòng tin. Nay không chỉ có "Dân Chúa" được sinh ra từ dòng dõi Abraham theo huyết nhục nữa, mà có một "Dân Thiên Chúa" rộng lớn hơn nhiều được sinh ra bởi lòng tin vào Chúa Giê-su Ki-tô là tất cả mọi Ki-tô hữu trên toàn thế giới.

Trong thực tế cuộc sống, lắm lúc tưởng chừng như Thiên Chúa “phớt lờ” khi làm như “thình lạng” không quan tâm gì đến lời van xin và tình cảnh bi đát của chúng ta. Nhưng có thể đó là vì Thiên Chúa đang muốn dẫn chúng ta đến một chân trời mới, lớn lao và thực chất có giá trị hơn hẳn những gì chúng ta xin mà chúng ta không thể hiểu được. Ước gì khi gặp những tình cảnh như vậy, chúng ta có được niềm tin như người đàn bà Canaan – ngoại giáo trong bài Tin Mừng hôm nay.

Lạy Chúa xin ban cho mọi người chúng con có một đức tin vững chắc, luôn trung thành với Chúa, luôn tin tưởng cậy trông vào Chúa là Đấng duy nhất có quyền năng làm được mọi sự, cho dù bất cứ hoàn cảnh nào xảy đến cho chúng con. Amen

I. ĐỌC TIN MỪNG: Ga 6,51-58

Người Do-thái tranh luận sôi nổi với nhau. Họ nói: "Làm sao ông này có thể cho chúng ta ăn thịt ông ta được?" Đức Giê-su nói với họ: "Thật, tôi bảo thật các ông: nếu các ông không ăn thịt và uống máu Con Người, các ông không có sự sống nơi mình. Ai ăn thịt và uống máu tôi, thì được sống muôn đời, và tôi sẽ cho người ấy sống lại vào ngày sau hết, vì thịt tôi thật là của ăn, và máu tôi thật là của uống. Ai ăn thịt và uống máu tôi, thì ở lại trong tôi, và tôi ở lại trong người ấy. Như Chúa Cha là Đấng hằng sống đã sai tôi, và tôi sống nhờ Chúa Cha thế nào, thì kẻ ăn tôi, cũng sẽ nhờ tôi mà được sống như vậy. Đây là bánh từ trời xuống, không phải như bánh tổ tiên các ông đã ăn, và họ đã chết. Ai ăn bánh này, sẽ được sống muôn đời."

II. SUY NIỆM

“SỰ SỐNG”

Bài Tin Mừng hôm nay là cao điểm của diễn từ về Bánh Hằng Sống, Chúa Giê-su không nói úp mở hay dùng biểu tượng nữa, mà Người xác minh một cách rõ ràng rằng: Chính Thịt và Máu Người là của ăn và của uống trường sinh. Lời khẳng định này nêu hiệu theo nhãn quan con người thì khó lòng chấp nhận được, nên không lạ gì người Do-thái xưa đã xì xào phản đối. Thật vậy, cho đến hôm nay, sau khi truyền phép (bánh và rượu chuyển bản thể thành Mình Máu Thánh Chúa) linh mục đã tuyên bố: “*Đây là mầu nhiệm đức tin*”.

Phải, là mầu nhiệm đức tin, nên không dễ gì chúng ta hiểu được mà chỉ bằng sự chiêm ngắm và cảm nghiệm, chúng ta có thể dừng lại ở một số điểm sau đây để suy niệm.

1. Sự sống tự thân và sự sống lệ thuộc.

“*Làm sao ông này lấy Thịt cho chúng ta ăn được?*” Những người Do-thái đa nghi đối với Thiên Chúa trong sa mạc xưa cũng có giọng điệu như thế (x. Ds 11,4.18). Tin Mừng thứ tư vốn thích chơi chữ đã đưa vào trình thuật ở đây một ý nghĩa khác, là Chúa Giê-su muốn nói đến việc chia sẻ và thông ban sự sống phục sinh và đã được Thần Khí biến đổi.

Người Do-thái không thể hiểu nổi mầu nhiệm “chuyển bản thể”, Thịt Chúa trở thành bánh ăn và bánh miến thành Mình Thánh Chúa, sâu xa hơn là do họ không tin vào quyền năng Thiên Chúa có thể biến đổi và không tin được Đấng đang nói đó là một Thiên Chúa nhập thể - Thần Linh trong con người hữu hạn.

Trong văn hóa Híp-ri, thịt và máu chỉ là con người trong thân phận xác đất vật hèn, có sinh có tử. Chúa Giêsu muốn chúng ta nhận toàn diện “chất người” của Chúa (trong thân phận xác đất vật hèn của nó) làm sở hữu của chúng ta, và “chất người” ấy thông ban cho ta thần tính của nó.

Chúa Giêsu là Bánh Hằng Sống, bánh tác động nơi con người. Khi con người ăn bánh thông thường, thân xác con người tiêu hóa và đồng hóa bánh. Còn khi ăn bánh trường sinh – là Mình Chúa Giêsu Kitô – thì chính bánh này đồng hóa và biến đổi mỗi người. Chúa Kitô biến đổi tín hữu, ban cho họ sự sống của Người và kết hợp họ vào đời sống của Người. Vì sự sống của Chúa Giêsu là sự sống đời đời, thì khi thông truyền cho tín hữu sự sống ấy nhờ họ ăn Mình Người, họ cũng được thông phần cuộc sống đời đời.

Qua những cử chỉ hữu hình, người tín hữu tham dự vào thực tại vô hình và sống kết hợp với Chúa Kitô Phục Sinh. Giáo hội định nghĩa Bí tích là một thứ hữu hình tượng trưng và sản sinh một thực tại thiêng liêng. Khi tín hữu lấy đức tin mà tham dự vào các Bí tích, họ gặp gỡ Chúa Kitô hằng sống đang đổi mới cuộc đời họ. Trong tiệc Thánh (thánh lễ) các tín hữu thật sự nhận lãnh Mình và Máu Chúa Giêsu Kitô trong cái chỉ còn là hình thức của

bánh và rượu. Chúa Kitô Phục Sinh tự biến mình thành thức ăn nuôi dưỡng cho các tín hữu được sống đời đời (CGKPV).

Lời khẳng định cách tỏ tường và quyết liệt của Chúa Giê-su: *“Ai ăn thịt và uống máu tôi, thì được sống muôn đời, và tôi sẽ cho người ấy sống lại vào ngày sau hết”*, nói lên tầm quan trọng của việc rước Thánh Thể Chúa. Thân xác ăn thứ bánh man-na hữu hạn nên sự sống của thân xác chỉ có hạn; còn linh hồn ăn Thịt Chúa Kitô là sự sống vĩnh cửu nên đạt tới sự sống đời đời.

2. Sự sống Thiên Chúa Ba Ngôi.

Trong mầu nhiệm Ba Ngôi: Chúa Cha yêu Chúa Con đã nhiệm xuy ra Thánh Thần Yêu, tình yêu giữa Ba Ngôi liên kết với nhau khi hướng về nhau đến nỗi trở nên một với nhau. Chúa Giê-su cũng yêu các môn đệ bằng cách luôn hướng các môn đệ, và muốn các môn đệ cũng đáp lại tình yêu đó là luôn hướng về Người, kết hiệp với Người và ở lại trong Người, để cùng nên một với Người, như Người ở trong Chúa Cha và Chúa Cha ở trong Người vậy.

Hôm nay, Chúa Giê-su dùng hình ảnh sự sống Ba Ngôi để diễn tả sự kết hiệp của Ki-tô hữu với Người nhờ ăn Bánh Hằng Sống: *“Ai ăn thịt và uống máu tôi, thì ở lại trong tôi, và tôi ở lại trong người ấy. Như Chúa Cha là Đấng hằng sống đã sai tôi, và tôi sống nhờ Chúa Cha thế nào, thì kẻ ăn tôi, cũng sẽ nhờ tôi mà được sống như vậy”*. Chúa Cha và Chúa Con vừa hiện hữu tự thân vừa hiện hữu hướng về nhau đến duy nhất. Thì đây, kẻ ăn thịt Chúa Giê-su thông phần vào sự sống Ba Ngôi Thiên Chúa, khi hiện hữu hướng về Thiên Chúa và nên một với Người. Chúa Ki-tô sống, nên kẻ ăn Người cũng sống và sống viên mãn như Người.

"Ki-tô hữu" có nghĩa là "người thuộc về Chúa Ki-tô", nên cuộc sống Ki-tô hữu đương nhiên phải là cuộc sống trong Chúa Ki-tô và sống bằng sức sống của Người bằng việc rước Mình Máu Thánh Người. Hình ảnh các Ki-tô hữu cùng ăn chung một tấm bánh (là Mình Thánh Chúa Giê-su) và cùng uống chung một chén (là Máu Thánh Chúa Giê-su) trở thành duy nhất trong một thân thể huyền nhiệm Chúa Ki-tô. Như thế, chính Thánh Thể là sự sống, là hơi thở, là mối dây liên kết và làm cho thân thể huyền nhiệm (Chúa Ki-tô là đầu và các ki-tô hữu là chi thể) được sống viên mãn.

Tóm lại: Sự sống thể lý không phải là sự sống tự thân mà là sự sống lệ thuộc, nghĩa là nó cần đến lương thực vật chất nạp vào để duy trì, nhưng vì nó hữu hạn, nên sẽ đến lúc sự sống đó không thể thâm nạp được lương thực nữa nó sẽ èo ọt yếu ớt và chết. Còn sự sống thần linh là sự sống siêu nhiên Chúa ban, tuy không chết, nhưng rất cần được nuôi dưỡng bằng bánh Sự Sống là Thánh Thể, mà Thánh Thể chính là sự sống tự thân nơi Chúa Ki-tô và là sự sống của Thiên Chúa Ba Ngôi thông truyền cho linh hồn. Nhờ rước lấy Chúa Ki-tô mà Ki-tô hữu được mạnh mẽ và tăng trưởng.

Lạy Chúa Giê-su, chỉ trong Ngài chúng con mới được sống và được hiện hữu. Xin cho chúng con luôn biết khao khát của ăn đích thực là Mình và Máu Chúa, để chúng con được nâng đỡ và bổ sức trên đường lữ hành trần thế và mai sau đạt tới sự sống muôn đời.
Amen

I. ĐỌC TIN MỪNG: Lc 12,49-53

"Thầy đã đến ném lửa vào mặt đất, và Thầy những ước mong phải chi lửa ấy đã bùng lên! Thầy còn một phép rửa phải chịu, và lòng Thầy khắc khoải biết bao cho đến khi việc này hoàn tất!"

"Anh em tưởng rằng Thầy đến để ban hoà bình cho trái đất sao? Thầy bảo cho anh em biết: không phải thế đâu, nhưng là đem sự chia rẽ. Vì từ nay, năm người trong cùng một nhà sẽ chia rẽ nhau, ba chống lại hai, hai chống lại ba. Họ sẽ chia rẽ nhau: cha chống lại con trai, con trai chống lại cha; mẹ chống lại con gái, con gái chống lại mẹ; mẹ chồng chống lại nàng dâu, nàng dâu chống lại mẹ chồng."

II. SUY NIỆM

"NGỌN LỬA THẦN KHÍ, ĐỨC TIN VÀ LÒNG MẾN"

Sự xuất hiện của Chúa Giê-su đã làm lộ ra những vết đen trong đời sống con người bằng ánh sáng Lời Chúa. Ánh sáng ấy làm chói mắt những kẻ quen bóng tối và chỉ muốn an thân, nhưng ánh sáng ấy lại cần thiết để khởi sự việc thẳng tiến con người. Nhờ đó, con người thấy chỗ sai của mình. Mà có biết sai thì mới biết sửa sai cho đúng.

Đó chính nội dung sứ điệp bài Tin Mừng hôm nay nhắm tới, khi Chúa Giê-su khẳng định sứ mạng của Người là đem lửa đến thế gian và tạo nên một sự đối kháng giữa những người chọn Chúa và những người theo thế tục.

1. Sứ mạng của Chúa Giê-su

* Đem lửa xuống trần gian và mong lửa cháy bùng lên.

Theo Thánh Kinh, lửa ở đây có thể hiểu là: Sự phán xét, Thần Khí, đức tin và lòng mến.

Sự phán xét: Sự xuất hiện của Đức Giê-su tự bản chất nói lên một sự phán xét thế giới giữa công và tội, giữa thiện và ác. Điều này cũng nói lên việc thanh luyện những kẻ hiểu trung với Chúa (x. Lv 10,2 và Lc 3,9).

Thần Khí: Thánh hoá và ban sức mạnh cho môn đệ cũng như mọi tín hữu, để họ mạnh dạn rao giảng Tin Mừng (x. Cv 2,3-19).

Đức Tin: Ngọn lửa Đức Tin cần được thắp lên trong mọi người và chiếu sáng trước mặt thiên hạ.

Lòng Mến: Ngọn lửa yêu mến hay lửa tình yêu, đó là Tình Yêu nơi Thánh Tâm Chúa được trào tràn trên chúng ta và từ đó chúng ta cũng biết sống yêu thương bác ái với mọi người.

Tóm lại: Chúa mong cho ngọn lửa Thần Khí, Đức Tin và lòng yêu mến được lan toả trên trần gian.

* Phép rửa Chúa Giê-su chịu.

Phép Rửa mà Chúa phải chịu và những mong hoàn tất, chính là Cuộc Tử Nạn của Chúa Giê-su, vì đây là đỉnh cao của sứ mạng cứu độ. Mọi người tín hữu chúng ta khi chịu Phép Rửa Tội là được chìm mình trong sự chết của Đức Ki-tô, có nghĩa là phải chết đi cho tội lỗi, để cùng với Đức Ki-tô mặc lấy con người mới – con người Phục Sinh. Nghĩa là bỏ đi mọi hành vi tội lỗi và sống cuộc đời công chính.

2. Sự chọn lựa của người môn đệ theo Chúa

"Anh em tưởng rằng Thầy đến để ban hoà bình cho trái đất sao? Thầy bảo cho anh em biết: không phải thế đâu, nhưng là đem sự chia rẽ..."

Nghe có vẻ ngược đời, vì từ ngày truyền tin, Thiên Thần Chúa ca hát: “Bình an dưới thế cho người thiện tâm”. Tuy nhiên, cần hiểu rằng, bình an ở đây là sự bình an nội tâm và những người thiện tâm thì luôn tìm được bình an nội tâm nơi Chúa. Còn sự chia rẽ ở đây nói lên một sự lựa chọn cho người môn đệ. Những ai dám sống và hành động theo con đường Chúa Giê-su, thì thường bị người đời coi là đại dột, là ngu xuẩn, là điên rồ, thậm chí còn bị ghen ghét hoặc bị bách hại đủ kiểu.

Môn đệ phải sẵn sàng chia sẻ sự đau khổ mà Chúa Giê-su phải chịu. Vì thực tế sẽ có sự chia rẽ từ trong các gia đình: trong cùng một nhà mà có những người tin Chúa và có kẻ lại không tin, có kẻ ủng hộ và người phản đối. Nhưng ai bền đỗ đến cùng thì sẽ được ơn cứu độ

Sự giằng co chia rẽ xảy ra trong nội tâm từng người và cả tập thể xã hội. Có những người sẽ đứng lên chống báng một sự cứu rỗi mà họ cho là tiêu cực, là hạ đẳng, là ‘thuốc phiện của quần chúng’. Tin Mừng do đó không cho phép tồn tại một sự yên ổn bình thân.

Hoà bình theo đường lối Đức Giê-su là sự hiệp nhất có được do mọi người thuận theo thánh ý duy nhất của Chúa. Để có được thứ hoà bình này, con người phải can đảm cùng bước ra khỏi bóng tối sự dữ để đến với anh em, dám dứt khoát nói “không” với cám dỗ, dám lội ngược dòng với khuynh hướng thấp hèn. Đức Giê-su đến như ngọn lửa tạo ra vùng trời ánh sáng đỏ chúng ta.

Lạy Chúa Giê-su, để theo Chúa, chúng con bị giằng co giữa tin hay không tin, chọn Chúa hay chọn thế gian, chọn hy sinh từ bỏ hay thoả hiệp tình cảm, thú vui, danh vọng và quyền lực. Xin giúp chúng con sẵn sàng vượt lên tất cả để chọn Chúa là gia nghiệp. Amen.

THỨ HAI TUẦN XX THƯỜNG NIÊN

I. ĐỌC TIN MỪNG: Mt 19,16-22

Bấy giờ có một người đến thưa Đức Giê-su rằng: "Thưa Thầy, tôi phải làm điều gì tốt để được hưởng sự sống đời đời?" Đức Giê-su đáp: "Sao anh hỏi tôi về điều tốt? Chỉ có một Đấng tốt lành mà thôi. Nếu anh muốn vào cõi sống, thì hãy giữ các điều răn." Người ấy hỏi: "Điều răn nào?" Đức Giê-su đáp: "Người không được giết người. Người không được ngoại tình. Người không được trộm cắp. Người không được làm chứng gian. Người phải thờ cha kính mẹ", và "Người phải yêu đồng loại như yêu chính mình." Người thanh niên ấy nói: "Tất cả những điều đó, tôi đã tuân giữ, tôi còn thiếu điều gì nữa không?" Đức Giê-su đáp: "Nếu anh muốn nên hoàn thiện, thì hãy đi bán tài sản của anh và đem cho người nghèo, anh sẽ được một kho tàng trên trời. Rồi hãy đến theo tôi." Nghe lời đó, người thanh niên buồn rầu bỏ đi, vì anh ta có nhiều của cải.

II. SUY NIỆM

Bài Tin Mừng hôm nay kể chuyện một chàng trai trẻ đạo đức truyền thống nhưng lại tham lam của cải. Anh giữ luật lệ đàng hoàng, nhưng lại thiếu đi lòng bác ái yêu thương, mà yêu thương vốn là luật trên hết các loại luật lệ. Người thanh niên giàu có muốn được trở nên hoàn thiện, nhưng ước muốn ấy đã bị của cải vật chất ngăn cản. Sự hoàn thiện không dừng lại ở việc giữ đủ những điều luật truyền thống, mà điều quan trọng hơn nữa là thăng hóa lề luật trong sự từ bỏ nơi mình và bác ái trao ban cho tha nhân. Chúa Giê-su muốn mọi người xác định rằng: dù cho người ta có tuân giữ các giới răn đi nữa, thì sự

sống đời đời không phải là cái người ta “xúng” được lãnh nhận, nhưng là một “ân huệ” Thiên Chúa ban cho.

1. Từ bỏ và trao ban.

Anh thanh niên trong bài Tin Mừng hôm nay mặc dù giàu có và xem ra đạo đức nhưng anh ta vẫn không an lòng. Giữ luật lệ chín chắn cũng như nhiều của cải xem ra không bảo đảm cho hạnh phúc Nước Trời.

Phương tiện Chúa Giê-su chỉ cho anh ta đạt đến mục đích không phải là tiền bạc, của cải, cũng không chỉ là tuân giữ chay cứng những luật lệ, nhưng phải là những việc làm thể hiện tình mến Chúa yêu người.

Ki-tô hữu chỉ chăm chăm giữ những điều luật mà thôi chưa đủ, vì như thế chỉ là mang tính hình thức và tiêu cực, và tự bản chất giữ luật như thế chỉ nhằm cho xong bổn phận, đôi khi để được khen và chọn luật làm cứu cánh cho đời mình như Biệt phái Pharisêu, cho rằng cứ giữ từng câu chữ lề luật là tự cứu độ mình, tự sức mình... Trong khi để đạt tới sự hoàn thiện cần có ơn Chúa, và trên hết cần giữ luật với một lòng mến Chúa và thương yêu tha nhân thật lòng thì mới xứng đáng đạt tới sự hoàn thiện.

Giữ luật chỉ vì luật buộc như thế thì khi giữ được sẽ sinh ra kiêu ngạo cho rằng tự sức mình. Vì lòng yêu mến Chúa và bác ái với tha nhân mà tự nguyện giữ luật, nhất là sống trọn đức yêu thương, là xả thân chia sẻ những gì mình có để giúp đỡ những người đau khổ thì mới có giá trị cứu độ.

Thật vậy, nếu người ta ăn chay, đi lễ, đọc kinh nhiều... mà không quan tâm chia sẻ với những anh em bất hạnh, thì mọi sự chỉ là hư không. Yêu Chúa thì phải sống cậy trông phó thác vào Chúa chứ không phải là tiền bạc của cải.

2. Cách riêng dành cho những người sống đời thánh hiến.

Nhìn lại cuộc sống của người thanh niên này, xem ra anh ta quả là một người đạo hạnh, vì tuân giữ các giới luật của Thiên Chúa từ lúc còn nhỏ. Thái độ sống của anh khiến chúng ta phải kính nể, bởi thật là khó để sống được như thế. Do đó, ước muốn trở nên hoàn thiện của anh là một điều chính đáng. Tuy nhiên, khát vọng trở nên hoàn thiện không chỉ là những điều phải tuân giữ như anh ta nghĩ, mà còn phải thể hiện một cách mạnh mẽ hơn và triệt để hơn, đó là dám đánh đổi tất cả để được sự hoàn thiện ấy. Chúa Giê-su đã “đánh” vào điểm yếu của người thanh niên, khi Người đưa ra một cuộc “trao đổi” cho anh: bán tất cả tài sản để có một kho tàng khác; đổi cả một gia tài cả đời dành dụm để được một sự hoàn thiện, và đổi cái có trong tay để lấy cái không thấy được. Kết quả, anh ta đã không dám đánh đổi. Anh đành rút lui. Vâng, tiền bạc có thể mua được nhiều thứ nhưng không thể mua được sự thánh thiện.

Việc chọn đời tu để nên hoàn thiện, đòi hỏi một sự dứt khoát từ bỏ của cải vật chất để được siêu thoát khỏi mọi vướng bận, hầu được hoàn toàn cho Chúa qua lời khấn khó nghèo. Đó cũng là điều mà bài Tin Mừng luôn luôn nhắc nhở mọi anh chị em tu sĩ ý thức mỗi ngày về điều mình đã chọn.

Lạy Chúa Giê-su, xin cho chúng con ý thức rằng, khi chọn bước theo Chúa trong ơn gọi làm Ki-tô hữu, chúng con không chỉ lo tuân giữ những điều luật bắt buộc, mà còn biết dùng những của cải vật chất Chúa ban mà san sẻ cho những anh chị em thiếu may mắn, để chúng con được nên hoàn thiện như lòng Chúa ước mong. Amen

THỨ BA TUẦN XX THƯỜNG NIÊN

I. ĐỌC TIN MỪNG: Mt 19,23-30

Bấy giờ Đức Giê-su nói với các môn đệ của Người: "Thầy bảo thật anh em, người giàu có khó vào Nước Trời. Thầy còn nói cho anh em biết: con lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào Nước Thiên Chúa." Nghe nói vậy, các môn đệ vô cùng sửng sốt và nói: "Thế thì ai có thể được cứu?" Đức Giê-su nhìn thẳng vào các ông và nói: "Đối với loài người thì điều đó không thể được, nhưng đối với Thiên Chúa, thì mọi sự đều có thể được."

Bấy giờ ông Phê-rô lên tiếng thưa Người: "Thầy coi, phần chúng con, chúng con đã bỏ mọi sự mà theo Thầy. Vậy chúng con sẽ được gì?" Đức Giê-su đáp: "Thầy bảo thật anh em: anh em là những người đã theo Thầy, thì đến thời tái sinh, khi Con Người ngự toà vinh hiển, anh em cũng sẽ được ngự trên mười hai toà mà xét xử mười hai chi tộc Ít-ra-en. Và phàm ai bỏ nhà cửa, anh em, chị em, cha mẹ, con cái hay ruộng đất, vì danh Thầy, thì sẽ được gấp bội và còn được sự sống vĩnh cửu làm gia nghiệp."

"Nhiều kẻ đứng đầu sẽ phải xuống hàng chót, và nhiều kẻ đứng chót sẽ được lên hàng đầu."

II. SUY NIỆM

Các môn đệ khi nghe Chúa Giê-su nói việc vào nước Thiên Chúa thật khó, nên Phê-rô phải đại diện cho nhóm hỏi thật với Chúa: "Thầy coi, chúng con đã bỏ mọi sự mà theo Thầy, vậy chúng con sẽ được gì?"

1. Tại sao người giàu có lại khó vào nước Thiên Chúa?

Giàu tự nó không phải là một cái tội, nhưng sẽ là cái tội khi chúng ta chọn vật chất làm cứu cánh cho cuộc đời, để rồi lao vào "làm mọi cách" (vì nhu cầu hưởng thụ vật chất mà ngày nay con người có thể dùng mọi hình thức để kiếm tiền, bất kể việc làm đó đúng hay sai, tốt hay xấu, chính đáng hay bất chính) để được giàu sang đời này mà không còn đếm xỉa đến sự sống vĩnh cửu, như dụ ngôn hạt giống rơi vào bụi gai đã bị bóp nghẹt không thể phát triển được.

Hình ảnh con lạc đà chui qua lỗ kim là một ví dụ cường điệu (có lẽ ám chỉ cái lỗ hình tròn vào đền thờ Giêrusalem chỉ vừa cho một người chui vào và những con vật người đó cười như lừa, ngựa, lạc đà không thể chui qua được, để tránh phạm sự thánh, mọi người đến đó phải xuống ngựa để một mình chui qua, bởi vì dù sao khó vào chứ không thể là bất khả kháng, còn nếu ví như cái lỗ khâu kim thật thì là bất khả và không ai có thể được rồi). Dù sao cũng cho thấy sự khó khăn để đạt được nước Thiên Chúa của người ham mê thế sự và bị của cải lấn át cả lý trí và lương tâm, khi chiếm đoạt bất chính và thiếu san sẻ cho đồng loại.

2. Phần thưởng cho người dám từ bỏ.

Khi nói tới hai chữ "từ bỏ" tức là không còn hoặc mất đi một cái gì đó mà trước đây mình đã có hay đã sở hữu. Tâm lý con người thường không chịu thua thiệt, luôn luôn đòi hỏi sự cân xứng, hoặc là "có qua có lại mới toại lòng nhau". Thánh Phê-rô đã hỏi thay cho chúng ta: Từ bỏ mọi sự, theo Chúa chúng con sẽ được gì?

Nhìn chung khi làm bất cứ việc gì có thể là tốt, có thể là xấu thì điều đầu tiên mà ai cũng nhắm đến, đó là phải có lợi, có lời.

Sau khi đưa ra một loạt những việc từ bỏ: cha mẹ, anh em, ruộng vườn, nhà cửa... Chúa Giê-su khẳng định sẽ trọng thưởng gấp bội nhất là được sự sống đời đời mai ngày.

Phần thưởng gấp bội ở đây phải hiểu theo nghĩa là sẽ nhận được những giá trị khác quý giá gấp trăm lần. Phần thưởng sự sống đời đời mai sau là phần thưởng vô cùng to lớn, không gì có thể đánh đổi được giá trị của sự sống hạnh phúc đời sau.

Nếu hiểu theo nghĩa đen, thì việc bỏ cha mẹ, anh chị em, hay con cái, hoặc nhà cửa và ruộng đất mà theo Chúa xem ra không bình thường, thậm chí còn mất tính nhân bản, hay đi ngược lại với nền giáo dục gia đình nữa. Thực ra, phải hiểu là Chúa Giê-su mời gọi chúng ta luôn biết chọn Chúa làm ưu tiên số một, những điều khác là thứ yếu. Những gì ở đời này chỉ là tạm bợ, chóng qua, chỉ có Chúa mới là vĩnh cửu. Chúa Giê-su không muốn chúng ta quá bám víu vào vật chất, tiền bạc để rồi khước từ Nước Thiên Chúa.

3. Kể sau hết sẽ nên trước hết...

Chúa Giê-su nói: *"kể đứng đầu sẽ nên sau chót, và kể sau chót sẽ lên đứng đầu"*. Trước hết phải hiểu sự ám chỉ về dân Do-thái tự phụ là những người biết Thiên Chúa trước, nhưng rồi chính họ lại tự đánh mất cơ hội nhận ra Tin Mừng nơi Người.

Ngoài ra, câu nói này, Chúa Giê-su muốn chúng ta đừng bao giờ ỷ lại, hay chệnh mảng trong nhiệm vụ, nhưng phải luôn hy sinh cố gắng và kiên trì trên bước đường theo Chúa. Ở đời tốt xấu trở như bàn tay. Có khi trước đây họ là người tội lỗi xấu xa, nhưng giờ họ lại ăn năn hối lỗi và có đời sống đạo đức tốt lành. Trái lại có những người trước đây là tốt lành thánh thiện, nhưng giờ họ lại bê tha, tội lỗi, xấu xa.

Lạy Chúa Giê-su, trong hành trình bước theo Chúa, chúng con chấp nhận những mất mát đau thương vì sự từ bỏ. Xin cho chúng con luôn xác tín rằng, chỉ có Chúa là trên hết và là gia nghiệp đời đời cho chúng con, để dù sống giữa thế sự thăng trầm chúng con vẫn luôn vững bước theo Ngài. Amen

THỨ TƯ TUẦN XX THƯỜNG NIÊN

I. ĐỌC TIN MỪNG: Mt 20,1-16

"Nước Trời giống như chuyện gia chủ kia, vừa tảng sáng đã ra mướn thợ vào làm việc trong vườn nho của mình. Sau khi đã thoả thuận với thợ là mỗi ngày một quan tiền, ông sai họ vào vườn nho làm việc. Khoảng giờ thứ ba, ông lại trở ra, thấy có những người khác ở không, đang đứng ngoài chợ. Ông cũng bảo họ: "Cả các anh nữa, hãy đi vào vườn nho, tôi sẽ trả cho các anh hợp lẽ công bằng." Họ liền đi. Khoảng giờ thứ sáu, rồi giờ thứ chín, ông lại trở ra và cũng làm y như vậy. Khoảng giờ mười một, ông trở ra và thấy còn có những người khác đứng đó, ông nói với họ: "Sao các anh đứng đây suốt ngày không làm gì hết?" Họ đáp: "Vì không ai mướn chúng tôi." Ông bảo họ: "Cả các anh nữa, hãy đi vào vườn nho!" Chiều đến, ông chủ vườn nho bảo người quản lý: "Anh gọi thợ lại mà trả công cho họ, bắt đầu từ những người vào làm sau chót tới những người vào làm trước nhất." Vậy những người mới vào làm lúc giờ mười một tiến lại, và lãnh được mỗi người một quan tiền. Khi đến lượt những người vào làm trước nhất, họ tưởng sẽ được lãnh nhiều hơn, thế nhưng cũng chỉ lãnh được mỗi người một quan tiền. Họ vừa lãnh vừa căm nhằn gia chủ: "Mấy người sau chót này chỉ làm có một giờ, thế mà ông lại coi họ ngang hàng với chúng tôi là những người đã phải làm việc nặng nhọc cả ngày, lại còn bị nắng nôi thiêu đốt." Ông chủ trả lời cho một người trong bọn họ: "Này bạn, tôi đâu có xử bất công

với bạn. Bạn đã chẳng thoả thuận với tôi là một quan tiền sao? Cầm lấy phần của bạn mà đi đi. Còn tôi, tôi muốn cho người vào làm sau chót này cũng được bằng bạn đó. Chẳng lẽ tôi lại không có quyền tuỳ ý định đoạt về những gì là của tôi sao? Hay vì thấy tôi tốt bụng, mà bạn đâm ra ghen tức? " Thế là những kẻ đứng chót sẽ được lên hàng đầu, còn những kẻ đứng đầu sẽ phải xuống hàng chót.

II. SUY NIỆM

Để hiểu được bài Tin Mừng này trước hết cần phân biệt: Sự CÔNG BÌNH theo cách nghĩ của con người và LÒNG TỐT của Thiên Chúa.

Phải, nếu theo suy nghĩ của chúng ta trong lãnh vực làm kinh tế thì sạt nghiệp vì cách trả lương kiểu không giống ai của ông chủ trong dụ ngôn và cũng chẳng còn công nhân nào dám bén mảng vào làm cho mình nữa.

Tuy nhiên, đây là một dụ ngôn (Parable) là một câu chuyện giả tạo có thể xảy ra trong thực tế, để chuyển đạt ý niệm về một thực tại cao siêu xuyên qua việc so sánh với một thực tại thường nhật. Chúa Giê-su dùng câu chuyện vườn nho để diễn tả về mầu nhiệm Nước Thiên Chúa.

Chúng ta là những người thợ vinh dự được Thiên Chúa mời gọi vào vườn nho Giáo hội. Có thể trong chúng ta, có những người được may mắn gia nhập vào vườn nho Chúa rất sớm, ngay từ khi ban mai của cuộc đời; cũng có những người vì hoàn cảnh hay lý do nào đó, họ chỉ được mời gọi vào vườn nho Giáo hội trong thời điểm của ngày tàn. Nhưng điều đó không quan trọng, điều quan trọng là chúng ta đã được Chúa yêu thương mời gọi vào vườn nho Giáo hội của Chúa, nên hãy ý thức cố gắng làm việc hết mình và hết tình trước tình yêu mời gọi của Người.

Mỗi người chúng ta được kết nạp vào Giáo hội, có người được vinh dự làm con Thiên Chúa ngay từ lúc cha mẹ đem đến rửa tội (buổi sáng), có người được tham gia lớp dự tòng hoặc trở lại khi xây dựng hôn nhân (giờ thứ 9 - trưa), có người trở lại lúc tuổi già bệnh tật (giờ thứ 11 - chập tối), nhưng có người được ơn trở lại lúc hấp hối (giờ phút chót)... nhưng phần thưởng chung cho mọi người là cùng một Đức Tin, cùng một Phép Rửa, một Thánh Thần, một ơn Cứu Rồi, một Nước Trời. Người gia nhập đạo tin nhận Chúa từ lúc khởi đầu hay giờ lâm chung thì cùng chung một ơn Cứu Độ là Chúa Giê-su Ki-tô, cùng chung một Thiên Đàng và cùng chiêm ngưỡng một Thiên Chúa duy nhất. Đó là ý nghĩa "một đồng" cho mọi thành phần dân Chúa khi làm con Giáo hội, con dân Nước Trời.

Đã thương xót thì không còn đứng trong ranh giới công bình, người thu thuế, kẻ đàng điếm, kẻ sinh trước, người sinh sau, Thiên Chúa đều cho tự do chen nhau hưởng ơn cứu độ. Thiên Chúa thì rộng rãi và giàu lòng xót thương như thế, còn chúng ta?

Thiên Chúa đối xử với chúng ta không theo sự công bình của chúng ta, vì công trạng chúng ta chẳng là gì so với những tội lỗi xúc phạm đến sự chí thánh của Thiên Chúa, nhưng vì "nếu Chúa chấp tội thì nào ai rồi được?". Trái lại, tất cả chúng ta được hưởng ơn cứu chuộc không phải do công trạng chúng ta giữ đạo mà là do Lòng Tốt của Thiên Chúa.

Lạy Chúa Giê-su, xin cho chúng con luôn ý thức rằng, mọi ân huệ là đến từ lòng yêu thương của Chúa chứ không do công trạng của chúng con, để chúng con luôn biết tri ân cảm tạ Chúa và không kiêu căng tự phụ hay ganh tỵ với tha nhân. Amen

I. ĐỌC TIN MỪNG: Mt 22,1-14

Đức Giê-su lại dùng dụ ngôn mà nói với họ rằng: "Nước Trời cũng giống như chuyện một vua kia mở tiệc cưới cho con mình. Nhà vua sai đầy tớ đi thỉnh các quan khách đã được mời trước, xin họ đến dự tiệc, nhưng họ không chịu đến. Nhà vua lại sai những đầy tớ khác đi, và dặn họ: "Hãy thưa với quan khách đã được mời rằng: Này cỗ bàn, ta đã dọn xong, bò tơ và thú béo đã hạ rồi, mọi sự đã sẵn. Mời quý vị đến dự tiệc cưới!" Nhưng quan khách không thèm đếm xỉa tới, lại bỏ đi: kẻ thì đi thăm trại, người thì đi buôn, còn những kẻ khác lại bắt các đầy tớ của vua mà sỉ nhục và giết chết. Nhà vua liền nổi cơn thịnh nộ, sai quân đi tru diệt bọn sát nhân ấy và thiêu huỷ thành phố của chúng. Rồi nhà vua bảo đầy tớ: "Tiệc cưới đã sẵn sàng rồi, mà những kẻ đã được mời lại không xứng đáng. Vậy các ngươi đi ra các ngã đường, gặp ai cũng mời hết vào tiệc cưới." Đầy tớ liền đi ra các nẻo đường, gặp ai, bắt luận xấu tốt, cũng tập hợp cả lại, nên phòng tiệc cưới đã đầy thực khách.

"Bấy giờ nhà vua tiến vào quan sát khách dự tiệc, thấy ở đó có một người không mặc y phục lễ cưới, mới hỏi người ấy: "Này bạn, làm sao bạn vào đây mà lại không có y phục lễ cưới?" Người ấy cảm miệng không nói được gì. Nhà vua liền bảo những người phục dịch: "Trói chân tay nó lại, quăng nó ra chỗ tối tăm bên ngoài, ở đó người ta sẽ phải khóc lóc nguyền rủa! Vì kẻ được gọi thì nhiều, mà người được chọn thì ít."

II. SUY NIỆM

Hôm nay, Chúa Giê-su ví Nước Trời giống như một bữa tiệc. Ban đầu Thiên Chúa đã sai các ngôn sứ mời gọi dân Do-thái vào hưởng ơn cứu độ của Đức Ki-tô là đón nhận Tin Mừng để được sống đời đời, nhưng họ đã khước từ; rồi đến các Tông Đồ cũng được sai trước hết phải rao giảng cho dân Do-thái, nhưng chính họ đã từ chối (họ đã không xứng đáng dự tiệc cưới). Cuối cùng, Tin Mừng đã được loan giảng cho bất kỳ ai khắp năm châu bốn bể (khắp ngã đường không phân biệt giàu nghèo tàn tật) mời gọi vào Hội thánh của Chúa và hưởng Nước Trời.

1. Bối cảnh xây dựng dụ ngôn:

Không ít người thắc mắc rằng: Tại sao khi mời khách đủ hạng người, thậm chí là những người nghèo khổ tàn tật què mù vào, rồi sau lại đòi hỏi phải ăn mặc tử tế, và sau đó lại phạt họ?

Cần hiểu, phong tục Do-thái, khi tổ chức đám cưới, họ sắm hoặc thuê một số y phục đám cưới theo số người được mời tham dự (thường thì họ mời không nhiều như chúng ta) về sau được thay thế bằng một tấm vải choàng bên ngoài. Những người đến dự tiệc cưới trước khi vào bàn tiệc sẽ rửa tay chân rồi khoác áo dự tiệc vào.

Vì thế, vào dự tiệc, có đồ dự tiệc cưới để sẵn đó mà không chịu mặc vào theo nghi lễ và phong tục cưới thì phải chịu phạt.

Nghĩa là một khi đã gia nhập vào Hội thánh Chúa, vào đạo của Chúa thì phải tuân theo những quy tắc luật lệ sống đạo (luật Thiên Chúa và Hội thánh) và mặc lấy sự thánh thiện (mặc y phục cưới), nếu không, sẽ bị loại ra ngoài, và phải chịu án phạt đời đời.

2. Một vài phân tích dụ ngôn.

Dụ ngôn nói về một vị vương sai lính đi mời thật nhiều khách cho tiệc cưới con trai mình, tuy nhiên những người được mời trước đã từ chối và thậm chí còn ngược đãi những

sứ giả của vua. Cuối cùng vua đã nổi giận tru diệt bọn sát nhân rồi sai sứ giả ra khắp ngã đường gặp bất kỳ ai cũng mời vào dự tiệc.

Có nhiều cách để người ta từ chối dự tiệc cưới:

“*Bạn đi thăm nông trại*”: Một ẩn dụ về vương bận của cải vật chất. Tin Mừng được rao giảng cho chúng ta, Lời Chúa mời gọi chúng ta trở về với Giáo hội, nhưng chúng ta vì vương bận chuyện đất đai nhà cửa, tài sản bóp nghẹt đức tin. Chọn của cải tiền tài hơn chọn Chúa.

“*Bạn đi buôn*”: Một ẩn dụ về vương bận nghề nghiệp. Nghề nghiệp và các phương tiện chi phối mọi suy nghĩ của chúng ta, không còn chỗ dành cho Chúa. Nghe theo đòi hỏi của Tin Mừng là không gian lận và bon chen, hoặc trở về với Chúa và với Hội thánh sẽ có thể làm chúng ta mất đi những cơ hội nghề nghiệp, nên chúng ta đã nhắm mắt đưa chân theo nghề hơn theo Chúa.

Đối chiếu với Lc 15,14-24 thì còn có thêm: “*Bạn cưới vợ*”... Một ẩn dụ về vương bận tình cảm, thú vui xác thịt. Tình cảm, đặc biệt là tình cảm trai gái lẫn át hết cả lý trí, tình yêu chân thành và luân lý. Buông mình theo xác thịt, yêu vợ, sông thử, hoặc sống hôn nhân bất hợp pháp... để rồi coi thường luật luân lý. Chọn tình đời hơn tình Chúa.

Ba thái độ của những người được kể trong dụ ngôn cũng là ba thái độ đã và đang xảy ra với mọi người chúng ta ngày hôm nay. Không ít người xin kiếu hoặc chần chừ trước lời Chúa mời gọi. Kiếu vì ham mê của cải hơn là chọn Chúa, kiếu vì bận rộn công việc không còn giờ cho Chúa, kiếu vì tình yêu dành cho thế gian, cho thú vui, cho đam mê nhục dục hơn là tình yêu Chúa; chần chừ là ý lại chờ đến giờ chót của cuộc đời rồi mới theo Chúa và trở về với Hội thánh, nhưng nào có ai biết trước được đòi mình.

Khi chúng ta chỉ tìm cái sung sướng cho thân xác đời này, thì sự sống tâm linh của chúng ta è ọt, nhưng khi chúng ta chịu khó hy sinh, tuy làm cho đời sống thể lý có chút thua thiệt, nhưng sự sống vĩnh cửu của chúng ta đang triển nở.

Qua việc ám chỉ dân Do-thái tự phụ là những người biết Thiên Chúa trước, nhưng rồi chính họ lại tự đánh mất cơ hội nhận ra Tin Mừng nơi Người. Chúa Giê-su muốn chúng ta đừng bao giờ ý lại, hay chệnh mảng trong nhiệm vụ, nhưng phải luôn hy sinh cố gắng và kiên trì trên bước đường theo Chúa. Ở đời tốt xấu như trở bàn tay. Có khi trước đây họ là người tội lỗi xấu xa, nhưng giờ họ lại ăn năn hối lỗi và có đời sống đạo đức tốt lành. Trái lại có những người trước đây là tốt lành thánh thiện, nhưng giờ họ lại bê tha, tội lỗi, xấu xa.

Lạy Chúa Giê-su, chúng con giữ đạo mà vẫn bon chen và ham mê công việc lẫn át hết thời giờ cho Chúa. Xin cho chúng con khi nghe Lời Chúa nhắn nhủ qua dụ ngôn bài Tin Mừng hôm nay, biết ý thức và sửa mình, để biết ưu tiên cho việc Chúa là trên hết mà năng đến với bàn tiệc thánh mỗi ngày. Amen.

THỨ SÁU TUẦN XX THƯỜNG NIÊN

I. ĐỌC TIN MỪNG: Mt 22,34-40

Khi nghe tin Đức Giê-su đã làm cho nhóm Xa-đốc phải câm miệng, thì những người Pha-ri-sêu họp nhau lại. -Rồi một người thông luật trong nhóm hỏi Đức Giê-su để thử Người rằng: "Thưa Thầy, trong sách Luật Mô-sê, điều răn nào là điều răn trọng nhất?"

"Đức Giê-su đáp: "Ngươi phải yêu mến Đức Chúa, Thiên Chúa của ngươi, hết lòng, hết linh hồn và hết trí khôn ngươi. Đó là điều răn quan trọng nhất và điều răn thứ nhất. Còn điều răn thứ hai, cũng giống điều răn ấy, là: ngươi phải yêu người thân cận như chính mình. Tất cả Luật Mô-sê và các sách ngôn sứ đều tùy thuộc vào hai điều răn ấy."

II. SUY NIỆM

Thập điều được Chúa ban cho Môisen trên núi Sinai tóm gọn lại trong hai điều (mười răn ấy tóm lại hai điều này mà chớ...) là ba điều trước tập chú về việc MẾN CHÚA TRÊN HẾT MỌI SỰ và bảy điều sau nói đến bốn phận YÊU NGƯỜI NHƯ MÌNH TA VẬY.

Hôm nay qua bài Tin Mừng, Chúa Giê-su khẳng định toàn thể sách Luật và các Tiên Tri (rao giảng) đều tóm lại trong hai giới răn MẾN CHÚA – YÊU NGƯỜI. Cả hai giới răn đều quan trọng như nhau và không thể tách rời nhau, bởi *"Nếu ai nói: "Tôi yêu mến Thiên Chúa" mà lại ghét anh em mình, người ấy là kẻ nói dối; vì ai không yêu thương người anh em mà họ trông thấy, thì không thể yêu mến Thiên Chúa mà họ không trông thấy. Đây là điều răn mà chúng ta đã nhận được từ Người: ai yêu mến Thiên Chúa, thì cũng yêu thương anh em mình."* (1Ga 4, 20-21)

1. Yêu mến Thiên Chúa hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn.

Hết lòng: Nghĩa là với cả cái tâm của mình, với cả trái tim của mình, nghĩa là với cả ý chí và tự do.

Hết linh hồn: Linh hồn luôn hướng lên Chúa trong cầu nguyện tâm sự với Chúa, tham dự Thánh Lễ và các Giờ Kinh cùng những bốn phận trong bốn đạo.

Hết trí khôn: Với cả tri thức và ý thức trong mọi việc mình làm thể hiện tình yêu với Chúa.

Tóm lại, tình mến dành cho Chúa là ưu tiên hàng đầu trong việc sống đạo, với tâm tình của một người con của Thiên Chúa.

2. Yêu thương kẻ khác như chính mình ngươi.

Yêu như chính mình là gì? Trong Cựu Ước, sách Tobia đã nói tới nhưng còn mang vẻ tiêu cực là: *"Những gì con KHÔNG MUỐN kẻ khác làm cho mình, thì cũng ĐỪNG LÀM điều đó cho người ta"* (Tb 4, 14), nhưng sang Tân Ước, Chúa Giê-su dạy theo hướng tích cực: *"Điều con MUỐN người khác làm cho mình thì HÃY LÀM cho người ta"* (Mt 7, 12 // Lc 6,31).

Thế nhưng đó mới chỉ là yêu tha nhân bằng mình, mà chúng ta thực hành được đã là chu toàn lề luật rồi. Nhưng càng tốt hơn khi chúng ta dám yêu tha nhân hơn cả chính mình, mới thực sự nên giống Chúa Giê-su, Đấng đã dám thí mạng mình vì yêu, Đấng đã chịu đói khát cho chúng ta được giàu sang. Các thánh Tử Đạo cũng đã dám hy sinh chết đi cho chúng ta được đức tin vào Thiên Chúa. Đó là mức độ cao nhất trong tình yêu là agapê - vượt lên trên mọi so đo tính toán, chứ không như eros (chiếm hữu) hay philia (có qua có lại) theo cách phân tích của người Hy Lạp

Tình yêu không phải chỉ thương ở trong lòng hay là nói nơi đâu môi chót lưỡi, nhưng phải yêu thương cách chân thật và bằng việc làm (1Ga 3, 18). Làm sao ta có thể hiến mạng sống mình vì anh em, nếu như không tập từ những cái nhỏ nhỏ như: mong muốn người khác được hạnh phúc, vui, sướng, "được sống và sống dồi dào hơn". Vui với họ, buồn cùng họ. Chia sẻ từng miếng cơm, từng tấm áo, từng lời động viên, an ủi, cũng như không nói hành nói xấu người khác. Làm được những điều nhỏ nhoi như thế, thì ta đã

yêu thương người cách chân thành, và khi cần thì cũng có thể hiến mạng sống vì tha nhân (x. 1Ga 3, 17).

- Thánh Bênêđô nói: *"Mức độ của yêu thương là yêu thương không mức độ"* và thánh Augustino cũng dạy: *"Bạn hãy cứ yêu đi rồi làm gì hãy làm"*. Nghĩa là lòng thương xót, yêu thương và bác ái chúng ta không đặt ra cho nó một giới hạn, nhưng là hãy làm những gì chúng ta có thể làm được, và dù làm việc lành gì đi nữa, mà trong việc làm đó không có sự yêu mến thì cũng vô ích mà thôi.

Lạy Chúa Giê-su, hành trình qua thập giá đến vinh quang mà chúng con đang bước theo Chúa không chỉ có tương quan hàng dọc với Chúa, mà còn phải được liên kết với thanh ngang của thập giá là tương quan với tha nhân, xin cho chúng con ý thức rằng chúng con chỉ thực sự yêu mến Chúa khi chúng con biết yêu thương tha nhân. Amen.

THỨ BẢY TUẦN XX THƯỜNG NIÊN

I. ĐỌC TIN MỪNG: Mt 23,1-12

Bấy giờ, Đức Giê-su nói với dân chúng và các môn đệ Người rằng: "Các Kinh sư và các người Pha-ri-sêu ngồi trên toà ông Mô-sê mà giảng dạy. Vậy, tất cả những gì họ nói, anh em hãy làm, hãy giữ, còn những việc họ làm, thì đừng có làm theo, vì họ nói mà không làm. Họ bó những gánh nặng mà chất lên vai người ta, nhưng chính họ thì lại không buồn động ngón tay vào. Họ làm mọi việc cốt để cho thiên hạ thấy. Quả vậy, họ đeo những hộp kinh thật lớn, mang những tua áo thật dài. Họ ưa ngồi cỗ nhất trong đám tiệc, chiếm hàng ghế đầu trong hội đường, ưa được người ta chào hỏi ở những nơi công cộng và được thiên hạ gọi là "ráp-bi".

"Phần anh em, thì đừng để ai gọi mình là "ráp-bi", vì anh em chỉ có một Thầy; còn tất cả anh em đều là anh em với nhau. Anh em cũng đừng gọi ai dưới đất này là cha của anh em, vì anh em chỉ có một Cha là Cha trên trời. Anh em cũng đừng để ai gọi mình là người lãnh đạo, vì anh em chỉ có một vị lãnh đạo, là Đức Ki-tô. Trong anh em, người làm lớn hơn cả, phải làm người phục vụ anh em. Ai tôn mình lên, sẽ bị hạ xuống; còn ai hạ mình xuống, sẽ được tôn lên.

II. SUY NIỆM

Bài Tin Mừng hôm nay là những lời cảnh báo của Chúa Giê-su cho dân biết lỗi sống tự tôn và giả hình của các nhà thông luật Do-thái:

1. Giả hình và tự tôn

Các người Pharisiêu với áo vàng mũ miện đai nịt màu mè, nhưng trong tâm hồn đầy những đam mê và suy nghĩ xấu xa. Họ sống đóng kịch và khoe khoang khi muốn tỏ ra cho những người xung quanh thấy những việc làm của họ để được ca tụng. Người Pharisiêu thích chiếm chỗ nhất nơi công cộng, họ bắt người ta cúi chào kính trọng họ ngoài đường phố, họ tự tôn, tự đại, tìm giá trị, danh giá bên ngoài mà bên trong thì đáng chê trách vì cuộc sống thiếu đạo đức đích thực.

Đó cũng là thái độ của không ít người trong chúng ta, tìm cách che giấu sự thật về con người của mình khi không khiêm tốn đón nhận những khuyết điểm của mình, không đón nhận sự thật về con người của mình. Lời Chúa mời gọi chúng ta trong khi lo trang

điểm cho mình vẻ đẹp bề ngoài, thì cũng lo trang sức cho tâm hồn những nhân đức thánh thiện, lo cải hoá đời sống để được đổi mới trong mọi sự.

2. Nói mà không làm

Lời nhận xét dành riêng cho người thông luật là: *“Họ chất trên vai kẻ khác những gánh nặng không thể gánh nổi, còn chính họ thì dù một ngón tay cũng không động vào”*. Thật vậy, nhiều tiến sĩ luật Do-thái ưa nói về luật cách tỉ mỉ, nhưng lời nói của họ không đi đôi với việc làm, nói một đằng làm một nẻo, lo tô vẽ cho cái bề ngoài nhằm che đậy sự xấu xa lợi dụng trong lòng họ. Họ dạy luật thì để cho dân giữ, còn chính họ lại không làm gương, họ dùng luật làm thứ bình phong che chắn và làm lợi cho họ, còn dân chúng thì cảm thấy nặng nề, để rồi thay vì yêu mến và tự nguyện, họ chỉ giữ vì buộc phải giữ và luật trở thành gánh nặng đè trên vai họ.

Thật ra, điều này không xa lạ gì với chúng ta hôm nay, vẫn còn đó đây những vị này vị nọ thuyết thì hay nhưng lại tự chuẩn cho mình; dạy dỗ người ta nhưng chính mình lại không giữ, thậm chí còn tệ hơn – ngôn hành bất nhất. Lại nữa, chỉ thấy người khác phạm luật và trách mắng họ, nhưng thực tế thì “suy bụng ta ra bụng người” – chính mình còn bê bối hơn cả những gì mình trách người... Xin Chúa giúp chúng ta, biết dùng chính hành động làm cho lời nói có giá trị, nghĩa là khi muốn ai giữ luật, thì mình phải biết làm gương trước – ngôn hành như nhất.

3. Đừng gọi ai dưới đất là Thầy hay là Cha

Có lẽ không ít người khi đọc đoạn Tin Mừng này sẽ thắc mắc, tại sao Chúa nói thế mà ngày nay mình vẫn gọi các linh mục là cha và các tu sĩ hay giáo lý viên là thầy. Chúng ta cần hiểu rằng từ “gọi” hay “kêu” trong ngôn ngữ Phương Đông cách riêng người Do-thái hiểu là nhận người đó làm “chủ” đời mình, hay “lý tưởng” cuộc đời mình, hoặc “tôn thờ” như vị chúa của mình, rồi hoàn toàn lệ thuộc và phục tùng họ, giống như các đệ tử Khổng Tử sống hoàn toàn theo giáo thuyết của Nho Đạo. Nói tắt, “gọi” hay “kêu” ở đây là đệ tử sống theo giáo thuyết và học đời lối sống của họ.

Hiểu như thế, có nghĩa là Chúa Giê-su chỉ muốn các môn đệ và cả chúng ta chỉ tôn thờ một Thiên Chúa, và noi bước theo một vị thầy duy nhất là Chúa Giê-su Ki-tô mà thôi. Chúng ta gọi các linh mục là cha hay tu sĩ là thầy không phải để “tôn thờ” hay “lệ thuộc” các ngài, nhưng nhìn nhận các ngài như là tôi tớ của Thiên Chúa hướng dẫn chúng ta tôn thờ Thiên Chúa và bước theo con đường Chúa Giê-su đã đi.

Mọi người chúng ta được Chúa mời gọi mỗi người mỗi công việc bổn phận trong Hội thánh, chúng ta hãy học lấy tinh thần khiêm tốn và hăng say phục vụ vì lòng yêu mến, chứ không phải ham muốn chức quyền và danh vọng để được hơn người...

Khi có trách nhiệm lãnh đạo, chúng ta cần có tinh thần phục vụ hơn háo danh, ý thức trách nhiệm của mình hơn đòi hỏi người khác. Ai làm lớn thì phải phục vụ anh em, ai làm đầu thì phải làm đầy tớ mọi người.

Lạy Chúa Giê-su, xin dạy chúng con biết khiêm tốn trong bậc sống và trách nhiệm Chúa giao phó, để chúng con không tìm vinh quang cho riêng mình mà là Chúa được vinh danh trong chính cuộc sống của mọi người chúng con. Amen